

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 438/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 27 kwietnia 2022 roku w sprawie VII K 487/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błąd w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego za podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia mający istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. przyjęcie, że oskarżona działała z zamiarem przywłaszczenia lodówko-zamrażarki należącej do T. S., podczas gdy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

poza stwierdzeniem pokrzywdzonego, że wskazanego przedmiotu w wynajmowanym mieszkaniu już nie ma, nie ma żadnych dowodów świadczących o zamiarze włączenia przez oskarżoną wskazanego składnika (lodówko-zamrażarki) do swojego majątku, nawet stwierdzenie faktu utraty rzeczy nie jest tożsamy z zamiarem przywłaszczenia.

Błąd w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego za podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia mający istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. przyjęcie, że oskarżona działała z zamiarem przywłaszczenia firanek i zasłon należących do T. S., podczas gdy poza stwierdzeniem pokrzywdzonego, że wskazanego przedmiotu w wynajmowanym mieszkaniu już nie ma, nie ma żadnych dowodów świadczących o zamiarze włączenia przez oskarżoną wskazanego składnika (firanek i zasłon) do swojego

majątku, nawet stwierdzenie faktu utraty rzeczy nie jest tożsamy z zamiarem przywłaszczenia.

Błąd w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego za podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia mający istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. przyjęcie, że oskarżona działała z zamiarem przywłaszczenia odkurzacza należącego do T. S., podczas gdy poza stwierdzeniem pokrzywdzonego, że wskazanego przedmiotu w wynajmowanym mieszkaniu już nie ma, nie ma żadnych dowodów świadczących o zamiarze włączenia przez oskarżoną wskazanego składnika (odkurzacza) do swojego majątku, nawet stwierdzenie faktu utraty rzeczy nie jest tożsamy z zamiarem przywłaszczenia.

Błąd w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego za podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia mający istotny wpływ na treść wydanego

wyroku, tj. przyjęcie, że oskarżona dokonała przywłaszczenia firanek i zasłon, podczas gdy jak wynika ze spójnych i wiarygodnych wyjaśnień oskarżonej, zdjęła ona i schowała zasłony do segmentu znajdującego się w mieszkaniu, bowiem nie podobały się jej zasłony pokrzywdzonego (co dodatkowo potwierdza fakt braku zamiaru przywłaszczenia), w miejsce których zawiesiła własne, nie zabierając żadnych podczas wyprowadzki.

Błąd w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego za podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia mający istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. przyjęcie, że oskarżona przywłaszczyła odkurzacz należący do pokrzywdzonego, podczas gdy jak wynika ze spójnych i wiarygodnych wyjaśnień oskarżonej w momencie kiedy się wprowadziła do wynajmowanego mieszkania nie było w nim odkurzacza,

a dokument mający potwierdzać tę okoliczność - protokół zdawczo-odbiorczy jest całkowicie nierzetelny, został sporządzony poza wynajmowanym lokalem, przed jego przejęciem i przekazany jedynie do podpisania, podczas gdy jak się okazało, istniała konieczność wykreślenia z niego takich elementów, jak np. telewizor, którego brak był widoczny bez konieczności wnikliwej weryfikacji stanu wyposażenia i umeblowania.

Błąd w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego za podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia mający istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. przyjęcie, że oskarżona przywłaszczyła lodówko-zamrażarkę należącą do pokrzywdzonego, podczas gdy jak wynika ze spójnych i wiarygodnych wyjaśnień oskarżonej lodówka miała przeszło 20 lat, zepsuła się, o czym pokrzywdzony wiedział i w

porozumieniu z którym lodówka została wyrzucona, co dodatkowo potwierdza fakt, że oskarżona nie miała zamiaru przywłaszczenia lodówki i nie włączyła jej do swojego majątku.

Błąd w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego, za podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia mający istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. przyjęcie, że zeznania pokrzywdzonego zasługują na przyznanie im prymatu wiarygodności, podczas gdy zeznania pokrzywdzonego są niespójne i niewiarygodne i to zarówno co do wartości rzekomo przywłaszczonych ruchomości, jak i wyszczególnienia samych ruchomości, jak to miało miejsce chociażby w przypadku dywanów, których dezynfekcję oraz finalnie wyrzucenie pokrzywdzony uzgadniał z oskarżoną.

Obraza przepisów prawa procesowego

	<p>mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 kpk i art. 7 kpk, polegającą na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, bez uwzględnienia zasady obiektywizmu tj. błędnej oceny wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań pokrzywdzonego w zakresie przedmiotów, które faktycznie znajdowały się w mieszkaniu podczas rozpoczęcia umowy najmu mieszkania oraz w chwili jego zakończenia, co doprowadziło do błędnego uznania, iż oskarżona dopuściła się przywłaszczenia.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty te zostaną rozpoznane łącznie, co zarazem pozwoli sądowi odwoławczemu uniknąć powielania tych samych rozważań i ocen.</p> <p>W wyniku przeprowadzonej kontroli</p>			

zakwestionowanego
rozstrzygnięcia,
zarzuty apelacji –
podważające
trafność ustalenia
sprawstwa
oskarżonej za
przypisany jej czyn
– okazały się
bezzasadne.

Analizując
całokształt
zebranych w sprawie
dowodów należy
uznać, że sąd
rejonowy zebrał
je w sposób
wystarczający do
merytorycznego
rozstrzygnięcia i
nalżycie ocenił,
co pozwoliło mu
na wyprowadzenie
prawidłowych
ustaleń faktycznych
co do sprawstwa
oskarżonych. Sąd
ten ustosunkował
się do istotnych
dowodów w sprawie,
mając w polu
widzenia określone
między nimi
rozbieżności i
stanowisku swemu
dał wyraz w
zasługującym na
aprobatę
uzasadnieniu.
Dlatego też
podzielając ocenę
dowodów
zaprezentowaną
przez sąd
merytoryczny, sąd
okręgowy nie widzi
zasadniczych
powodów, aby
powtarzać

okoliczności
wyprowadzone w
motywach
zaskarżonego
wyroku, co
wiązałoby się z
cytowaniem ich
obszernych
fragmentów.

Poczynione przez
sąd ustalenia
faktyczne znajdują
bowiem
odpowiednie oparcie
w zebranych w
sprawie materiale
dowodowym, który
został poddany
analizie oraz ocenie,
respektującej
wymogi art. 4 kpk,
art. 5 kpk, art.
7 kpk, art. 410
kpk. Konfrontując
ustalenia faktyczne
z przeprowadzonymi
na rozprawie
głównej dowodami
trzeba stwierdzić, iż
dokonana przez sąd
rejonowy
rekonstrukcja
zdarzeń i
okoliczności
popelnienia
przypisanego
oskarżonej
wykroczenia nie
wykazuje błędu
i jest zgodna
z przeprowadzonymi
dowodami, którym
sąd ten dał wiarę i się
na nich oparł.

Sąd okręgowy
podzielając ocenę
dowodów
zaprezentowaną
przez sąd

merytoryczny, musi się jednak odnieść do niektórych okoliczności wynikających z argumentacji podniesionej w środку odwoławczym.

Ma rację sąd merytoryczny, że kardynalnym dowodem inicjującymi przedmiotową sprawę są zeznania pokrzywdzonego T. S., którym brak powodów, aby zarzucić niekonsekwencje lub nieobiektywizm. W/ w nie miał jakichkolwiek racjonalnych powodów, ażeby bezpodstawnie obciążać właśnie oskarżoną. Nie liczba dowodów decyduje o ich wiarygodności, ale swobodna ocena materiału dowodowego, w tym nawet tylko oparta na zeznaniach jednego świadka. Obciążające oskarżoną zeznania T. S. pochodzą od osoby pokrzywdzonej ale w stosunku do oskarżonej bezstronnej, nie zainteresowanej bezpodstawnym obciążeniem

pomówionych. Jego zeznania znajdują wsparcie w relacjach: A. D. (1), M. K., C. M. (1), załączniku określającym wyposażenie mieszkania (k 37).

Nie można w niniejszej sprawie zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeśli sąd je rozważył i ocenił na płaszczyźnie art. 7 kpk jako niewiarygodne.

Odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi przecież uprawnienie sądu.

Kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności

rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy, a takich błędów sąd merytoryczny uniknął. Nie można czynić skutecznego zarzutu obrazy tego przepisu, w sytuacji gdy sąd uczynił podstawą swoich ustaleń wersję zdarzeń przedstawioną przez świadka, pomawiającego oskarżoną, jeśli dowód z wyjaśnień samej oskarżonej, które nie stanowiły podstawy owych ustaleń, został przez sąd należycie rozważony i oceniony w sposób przewidziany w art. 7 kpk.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, nie może on natomiast

sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu. Przy czym jest to aktualne przy zarzucie błędu o charakterze „dowolności”. Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, jak zasadnie się wskazuje, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego.

Takich przekonujących argumentów apelacja w odniesieniu do ustaleń dotyczących sprawstwa oskarżonej nie podniosła.

Słusznie sąd I instancji odmówił wiary oskarżonej, negującej sprawstwo, do czego był w pełni uprawniony.

Z wyjaśnień oskarżonej wynika, że jednak kontrolowała czy wyposażenie

mieszkania zgadza się z zestawieniem, skoro – jak podniosła – zakwestionowała brak telewizora.

Zgodnie z umową najmu oskarżona zobowiązała się dbać o utrzymanie należytego stanu technicznego lokalu oraz dokonywać na swój koszt napraw wynikających z normalnej eksploatacji.

Pokrzywdzony zaprzeczył, aby informowała go o wyrzuceniu zepsutej lodówki zamrażalki.

W pierwszych wyjaśnieniach J. P. oświadczyła, że lodówka zamrażalka popsuła się (o czym poinformowała właściciela mieszkania) i wyrzuciła ją na śmietnik. Na rozprawie głównej podniosła, iż w porozumieniu z wynajmującym kupiła drugą nową lodówkę; starą samowolnie wyrzuciła z mieszkania. W ramach umowy najmu nie mogła tak samodzielnie dysponować urządzeniem stanowiącym wyposażenie

mieszkania (już to świadczy o jej samowoli). Z zeznań A. D. (2) pomagającego oskarżonej w przeprowadzce, wynika, że po „odbior” lodówki miała przyjechać inna osoba. Relacje te potwierdziła C. M. (2). Lodówka jako jedyna została więc zabrana innym transportem. W miejscach nowego pobytu oskarżonej brak było tego rodzaju przedmiotu.

Aby wykazać błąd ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny i interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia.

Konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie dokonano, choć z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynika, bądź wykazanie, że tok rozumowania sądu

I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawami logiki czy z zasadami wiedzy. Apelacja takiej przekonującej argumentacji nie przedstawia. Wywody apelacji obrońcy nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonej, bowiem ocena kluczowych w sprawie dowodów nie zawiera sprzeczności, błędów logicznych, nie pozostając również w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego. Na tle innych dowodów osobowych, negowanie czynności sprawczych przez oskarżoną jest odosobnione, i ma charakter obronny. Podniesione wyżej okoliczności, a także inne wskazane w motywach zaskarżonego wyroku dały jednak sądowi I instancji podstawę do ustalenia sprawstwa oskarżonej w ramach

przypisanego jej
czynu.

Skarżący wskazuje,
iż sąd I instancji
powinien oprzeć się
na wyjaśnieniach
oskarżonej
Wyjaśnienia
oskarżonej
podlegają, jak każdy
inny dowód, ocenie
organu
procesowego.

Oskarżony przecież
może bronić się
nawet w drodze
„kłamstwa”. J. P.
nie przyznała się
do zarzucanego jej
czynu. Obowiązkiem
sądu w takiej
sytuacji jest
ustosunkowanie się
do tej wersji, a
decyzja co do
jej niewiarygodności
została oparta na
rozważeniu
konkretnych
okoliczności danej
sprawy.

Sąd I instancji
słusznie nie dał
wiary oskarżonej,
oceniając zebrane
w sprawie dowody
właśnie we
wzajemnym
powiązaniu.

Apelacja obrońcy
podważa stanowisko
sądu przede
wszystkim z pozycji
wyjaśnień
oskarżonej oraz
własnych
subiektywnych ocen
wymowy

przeprowadzonych na rozprawie dowodów, przy wybiórczym i subiektywnym ujęciu ich zakresu, charakteru i treści.

Podniesione wyżej okoliczności, a także inne wskazane w motywach zaskarżonego wyroku dały jednak podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych dotyczących sprawstwa oskarżonej odnośnie popełnienia przypisanego jej czynu.

Wniosek

Wniosek o:

-zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości poprzez uniewinnienie oskarżonej J. P. od popełnienia zarzucanego jej czynu,

-z ostrożności procesowej wnoszę o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim poprzez warunkowe umorzenie postępowania;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>-zwolnienie oskarżonej od kosztów postępowania za 1 instancję.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W wyniku przeprowadzonej analizy sąd odwoławczy nie stwierdził podstaw do ustalenia, iż wyjaśnienia oskarżonej negujące sprawstwo w ramach przedmiotowego czynu zasługują na wiarę, co powinno skutkować jej uniewinnieniem. Argumenty wywiedzione w apelacji obrońcy nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego, bowiem nie pozwala na to ocena istotnych w sprawie dowodów.</p> <p>Sąd I instancji ostatecznie przypisał oskarżonej popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 kw. Do wykroczeń nie stosuje się instytucji warunkowego</p>		

umorzenia
postępowania, w
związku z tym
postulowanie w
apelacji tego rodzaju
rozstrzygnięcia jest
bezpodstawne, i
pomija charakter
prawny ostatecznie
przypisanego
oskarżonej czynu.

Oskarżona poprzez
swoją czyn
spowodowała
wszczęcie
postępowania
karnego, w ramach
którego wydatki
tymczasowo
pokrywał Skarb
Państwa. Ma
dorosłego syna.
Uzyskuje ona jednak
stały dochód,
posiada
perspektywiczną
możliwość podjęcia
zatrudnienia. Zwrot
wydatków w sprawie
przez oskarżonego
ma walor
wychowawczy.

Uwzględniając
jednak trudną
sytuację materialną
oskarżonej sąd
odwoławczy uznał
za zasadne tylko
częściowo obciążyć
ją tymi wydatkami
- za pierwszą
instancję.

Oskarżona będzie
mogła wnosić o
rozłożenie ich na
raty w przypadku
niemożności
uiszczenia ich
jednorazowo.

<p>Obciążenia finansowe wynikające z wyroku w zestawieniu z jej trudną sytuacją materialną, skutkowały zwolnieniem jej od opłaty za drugą instancję i wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Obraza przepisów prawa procesowego mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5 § 2 kpk, polegającą na rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>O obrazie art. 5 § 2 kpk nie może więc być mowy w sytuacji, gdy podnoszony zarzut wiąże się z wątpliwościami deklarowanymi przez stronę, a nie ze stwierdzonymi przez sąd, a ponadto rzecz sprowadza się nie do nieusuwalnych wątpliwości, a do oceny dowodowej, których treść legła u podstaw</p>			

<p>poczynionych ustaleń faktycznych, a prawidłowości tej oceny apelujący nie zakwestionował skutecznie. Analiza szczegółowych motywów zaskarżonego wyroku wykazuje jednoznacznie, iż sąd I instancji nie powziął wątpliwości w przedmiocie okoliczności faktycznych sprawy oraz winy oskarżonego, które tłumaczono by na niekorzyść oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o: -zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości poprzez uniewinnienie oskarżonej J. P. od popełnienia zarzucanego jej czynu, -z ostrożności procesowej wnoszę o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim poprzez warunkowe umorzenie postępowania;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>-zwolnienie oskarżonej od kosztów postępowania za 1 instancję.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W wyniku przeprowadzonej analizy sąd odwoławczy nie stwierdził podstaw do ustalenia, iż wyjaśnienia oskarżonej negujące sprawstwo w ramach przedmiotowego czynu zasługują na wiarę, co powinno skutkować jej uniewinnieniem. Argumenty wywiedzione w apelacji obrońcy nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego, bowiem nie pozwala na to ocena istotnych w sprawie dowodów.</p> <p>Sąd I instancji ostatecznie przypisał oskarżonej popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 kw. Do wykroczeń nie stosuje się instytucji warunkowego</p>		

umorzenia
postępowania, w
związku z tym
postulowanie w
apelacji tego rodzaju
rozstrzygnięcia jest
bezpodstawne, i
pomija charakter
prawny ostatecznie
przypisanego
oskarżonej czynu.

Oskarżona poprzez
swoją czyn
spowodowała
wszczęcie
postępowania
karnego, w ramach
którego wydatki
tymczasowo
pokrywał Skarb
Państwa. Ma
dorosłego syna.
Uzyskuje ona jednak
stały dochód,
posiada
perspektywiczną
możliwość podjęcia
zatrudnienia. Zwrot
wydatków w sprawie
przez oskarżonego
ma walor
wychowawczy.

Uwzględniając
jednak trudną
sytuację materialną
oskarżonej sąd
odwoławczy uznał
za zasadne tylko
częściowo obciążyć
ją tymi wydatkami
- za pierwszą
instancję.

Oskarżona będzie
mogła wnosić o
rozłożenie ich na
raty w przypadku
niemożności
uiszczenia ich
jednorazowo.

<p>Obciążenia finansowe wynikające z wyroku w zestawieniu z jej trudną sytuacją materialną, skutkowałą zwolnieniem jej od opłaty za drugą instancję i wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu w stosunku do oskarżonej kary grzywny w wysokości 500 złotych, podczas gdy miesięczne zarobki oskarżonej wynoszą 1020 złotych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zmiana wysokości orzeczonej kary (reakcji karnej) może w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”. Owa niewspółmierność w ustawie została</p>			

poprzedzona
określeniem
„rażąca”, co
wyraźnie zaostża
kryterium zmiany
wyroku z powodu
czwartej podstawy
odwoławczej.

Określenie „rażąca”
należy bowiem
odczytywać
dosłownie i
jednoznacznie jako
cechę kary, która
istotnie przez swą
niewspółmierność
razi (oślepia).

Rażąca
niewspółmierność
kary zachodzić może
tylko wówczas, gdy
na podstawie
ujawnionych
okoliczności
mających zasadniczy
wpływ na jej wymiar
można by przyjąć,
że zachodziłaby
wyraźna różnica
pomiędzy karą,
jaką należałoby
wymierzyć w
instancji
odwoławczej a karą
wymierzoną w I
instancji.

Sąd odwoławczy
nie zgodził się
z obrońcą, iż
wymierzona
oskarżonej kara 500
złotych grzywny jest
rażąco surowa.

Adekwatna reakcja
karna nie może
służyć premiowaniu
skazanego przez

ograniczenie jego odpowiedzialności karnej lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynu, jakiego się dopuścił.

Nie ma powodu, by w stosunku do oskarżonej łagodzić karę i tak już orzeczoną w granicach dolnego progu zagrożenia ustawowego.

Wymierzenie takiej kary prowadziło do bezpodstawnego i niezrozumiałego w danych realiach łagodnego traktowania sprawcy i nie osiągałoby zakładanych celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Oskarżona w toku wykonania tej kary może wystąpić o rozłożenie jej na raty, albo wykonać ją w zastępczej postaci – pracy społecznie użytecznej.

Wniosek

Wniosek o:

-zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości poprzez uniewinnienie oskarżonej J. P. od popełnienia

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>zarzucanego jej czynu,</p> <p>-z ostrożności procesowej wnoszę o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim poprzez warunkowe umorzenie postępowania;</p> <p>-zwolnienie oskarżonej od kosztów postępowania za 1 instancję.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>W wyniku przeprowadzonej analizy sąd odwoławczy nie stwierdził podstaw do ustalenia, iż wyjaśnienia oskarżonej negujące sprawstwo w ramach przedmiotowego czynu zasługują na wiarę, co powinno skutkować jej uniewinnieniem. Argumenty wywiedzione w apelacji obrońcy nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia</p>	

oskarżonego,
bowiem nie pozwala
na to ocena istotnych
w sprawie dowodów.

Sąd I instancji
ostatecznie przypisał
oskarżonej
popelnienie
wykroczenia z art.
119 § 1 kw.
Do wykroczeń nie
stosuje się instytucji
warunkowego
umorzenia
postępowania, w
związku z tym
postulowanie w
apelacji tego rodzaju
rozstrzygnięcia jest
bezpodstawne, i
pomija charakter
prawny ostatecznie
przypisanego
oskarżonej czynu.

Oskarżona poprzez
swój czyn
spowodowała
wszczęcie
postępowania
karnego, w ramach
którego wydatki
tymczasowo
pokrywał Skarb
Państwa. Ma
dorosłego syna.
Uzyskuje ona jednak
stały dochód,
posiada
perspektywiczną
możliwość podjęcia
zatrudnienia. Zwrot
wydatków w sprawie
przez oskarżonego
ma walor
wychowawczy.
Uwzględniając
jednak trudną
sytuację materialną

oskarżonej sąd odwoławczy uznał za zasadne tylko częściowo obciążyć ją tymi wydatkami - za pierwszą instancję. Oskarżona będzie mogła wnosić o rozłożenie ich na raty w przypadku niemożności uiszczenia ich jednorazowo. Obciążenia finansowe wynikające z wyroku w zestawieniu z jej trudną sytuacją materialną, skutkowałą zwolnieniem jej od opłaty za drugą instancję i wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina Kara		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do korekty wyroku w tych zakresach.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
2		Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu 516, 60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym (§ 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia MS z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U z 2016 r, poz. 1714 z późn. zm.).
3		Trudna sytuacja życiowa, materialna i zdrowotna uzasadniają zwolnienie

	oskarżonej od kosztów procesu za drugą instancję.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina Kara		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------